

nedostavil, takže konečně soudce prohlásil usnesení, že důkaz svědectvím Otakara T-a již nebude proveden, protože jest ve smyslu usnesení ze dne 5. listopadu 1925 podle §u 279 c. ř. s. vyloučen. Ačkoli se procesní soudce odvolával na § 279 c. ř. s., šlo ve skutečnosti o předpis §u 335 c. ř. s., který jest jen zvláštním případem všeobecného ustanovení §u 279 první odstavec c. ř. s. Podle §u 349 druhý odstavec c. ř. s. není opravného prostředku do rozhodnutí soudu o pokračování v řízení v případech §u 335 c. ř. s., tedy o pokračování v jednání bez ohledu na důkaz svědkem nabídnutý. O dodatečném výslechu platí § 279 druhý odstavec c. ř. s., totiž, že při pokračování v ústním jednání (t. j. v první stolici) může býti tohoto důkazu toliko tenkrát použito, když se tím řízení neprotáhne. Zákon sleduje těmito předpisy cíl, aby opětovným nedostavením se svědka nebylo vyřízení sporu oddalováno. Určením lhůty k provedení důkazu má býti také straně dána možnost, by všude tam, kde může odstraniti překážku výslechu svědka, tak učinila a tím si důkaz zachovala (srv. motivy k §u 335 c. ř. s.). Není-li opravného prostředku do rozhodnutí procesního soudu, že bude ve případě §u 335 c. ř. s. v jednání pokračovati, nehledě k nabídnutému důkazu a lze-li dodatečně vyloučeného důkazu použití jen za podmínek §u 279 druhý odstavec c. ř. s., lze tím méně takové rozhodnutí procesního soudu napadati pod rouškou důvodů neúplnosti řízení v odvolání nebo v dovolání. Důkaz ten, nebyl-li podle §u 279 druhý odstavec c. ř. s. ještě včas proveden, jest ztracen, jakoby nebyl býval ani nabídnut.

Čís. 6049.

Při odhadu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty přísluší soudu pouze určití cenu k určitému dni. Rozhodovati o tom, jaký vliv má rozdíl mezi vnitřní hodnotou dřívější zlaté a nynější československé koruny na určení přírůstku hodnoty a vyměření dávky z přírůstku hodnoty, jest vyhraženo správním úřadům.

(Rozh. ze dne 20. května 1926, R I 303/26.)

K návrhu městského úřadu v J. určil soud první stolice odhadní cenu domu ku dni 1. ledna 1914 za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j - v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu odpůrců, opravil však usnesení prvního soudu v ten rozum, že ceny tam uvedené platí v korunách rakousko-uherských.

D ů v o d y:

Podle §u 16 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. lze srovnalá usnesení dvou nižších soudů napadnouti rekurssem jenom z důvodu zřejmě nezákonnosti, rozporu se spisy nebo zmatečnosti. Stěžovatelé tvrdí sice, že usnesením rekursního soudu byl porušen zákon, ale sami nepraví, že by toto porušení bylo zřejmým, nebo že by usnesení prvního

soudu trpělo některou z oněch vad. Nejvyšší soud jich nenašel ani v řízení ani v rozhodnutích. Usnesení prvního soudu jest sice potud nesprávné, že udává všechny ceny srovnale se znaleckým posudkem v československých korunách, ač odhad byl proveden ku dni 1. dubna 1914, kdy československých korun vůbec ještě nebylo, a nemohlo jimi býti tedy obchodováno ani placeno, a odhadní cena měla býti podle §u 304 obč. zák. udána v penězích, jež dne 1. dubna 1914 byly obecným a zákonným platidlem, tedy v rakousko-uherských korunách. Ale ze spisů plyne, že tu jde jenom o nedopatření, a že i znalec i první soud, jak stěžovatelé v dovolacím rekursu sami uznávají, měli na mysli bývalé, na zlatém základě spočívající koruny rakousko-uherské měny. Toto nedopatření bylo opraveno. Tím jest vyřízena výtká stěžovatelů, že nebyl při odhadu vzat zřetel na rozdíl mezi vnitřní hodnotou dřívější zlaté a nynější československé koruny. Rozhodovati o tom, jaký vliv má tento rozdíl na určení přírůstku hodnoty a vyměření dávky z přírůstku hodnoty, jest vyhraženo správním úřadům, úloha soudu jest vyčerpána určením odhadní ceny k určitému dni. Všechny ostatní výtky stěžovatelovy jsou pouhým brojením proti znaleckému posudku a jeho zhodnocení nižšími soudy, měly býti předneseny již při odhadu, k němuž byli stěžovatelé řádně obesláni, a překročují meze položené v §u 16 nesp. říz. mimořádnému dovolacímu rekursu.

Čís. 6050.

Vyrovnačí dlužník jest oprávněn podati rekurs do usnesení povolujícího knihovní zápis na základě dluhopisu, vydaného dlužníkem před zavedením vyrovnacího řízení.

Zavedení vyrovnacího řízení nedotýká se sice plných mocí v té míře, jako v případě úpadku, ale vyžaduje-li právní jednání vyrovnacího dlužníka podle §u 8 vyr. řádu souhlasu vyrovnacího správce, platí to i o plnomocníku.

Ustanovení §u 56, třetí odstavec, knih. zák. neplatí v řízení vyrovnávacím, v němž jest ohledně vkladů a záznamů ve veřejných knihách jedině směrodatným předpis §u 13 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1926, R I 373/26.)

Občanská záložna domáhala se knihovní žádostí ze dne 9. února 1926 vkladu zástavního práva na nemovitostech, na nichž bylo dne 5. února 1926 poznamenáno zahájení vyrovnacího řízení o jmění vlastníka. Soud první stolice knihovní žádosti vyhověl, rekursní soud ji k rekursu dlužnice a vyrovnacího správce zamítl. Důvody: Podle knihovní žádosti ze dne 9. února 1926 — tedy po poznámce vyrovnávacího řízení a též již po zavedení vyrovnávacího řízení — byl by býval přípustným vklad práva zástavního na nemovitostech vyrovnávací se dlužníci připsaných jen za podmínek §u 56 třetí odstavec knih. zák. Podle tohoto ustanovení lze povolit vklad práva zástavního jen podle listiny, náležitostmi tam vytčenými opatřené, a zejména jen